

Или можете да се каете, графе, дѣто се е изпълнило вашето желаніе. *Э. Г. 39.* Но сега се каа че ви казахъ и тия нѣколко думи. *Рш. 59.* Ще ся каите сетнѣ. *Р. 43.*

Квакамъ *м. дл. Квакнж м. сов.* квакаю, квакну: Жабите квакале въ блатото. *З. 194.*

Кварж *м. дл.* порчу, испорчу: Кой са хвали—самъ са кварн. *К. 62. Ч. 172.*

Квасенъ *пр.* квашеный, кислый: Ты си наученъ да ся хранишь съ печенъ, соленъ и квасенъ хлѣбъ. *Л. Д. 1873 р. 172.* **Квасено млѣко** *с. с.* кислое молоко, простокваша.

Квасникъ *с. м. 1)* кислый, квашеный хлѣбъ: Въ сѣботѣ стбирать ся жены сродници и съсѣдки, кои-то слѣдъ обѣдъ отивать съсь народа у момины да преломѣть квасника. *Ч. 14.* Други хлѣбъ назывѣть квасникъ или кисялъ хлѣбъ, защото го замѣсвѣть съсь квасъ, и го държѣть да вѣскисни и кипни. *Пк. 37. 2)* цѣлый хлѣбъ, коврига: Той изѣде цѣлъ квасникъ; той изѣда по три квасници на дѣнь.

Квасъ *с. м., съ чл.* **Квасъ-тъ** заквѣска: Други хлѣбъ назывѣть квасникъ или кисялъ хлѣбъ, защото го замѣсвѣть съсь квасъ. *Пк. 37.* У момче-то мѣсѣть туртъ-тъ съ квасъ; у момѣ-тъ мѣсѣть прѣснѣ туртъ. *Ч. 19. *)* Размѣсва са временно още приготвенъ квасъ съ вода. *Л. Д. 1875 р. 105.*

Квасж *м. дл. 1)* мочу, намочу, вымочу: Послѣ простирѣть на пѣсъка или на зеленѣя моравки, дѣ къту изсѣжнѣть, пакъ ги квасѣть и сушиѣть. *Пк. 86. 2)* квашу, заквашиваю; заквашу: Въ самія овчарски или козарски мѣхъ са е квасило млѣко. *Ч. 110.*

Квачка *с. ж.* насѣдка: Бѣла квачка денѣ терѣть пилина, цѣрна квачка ноке ги збираетъ (денъ и ношъ). *М. р. 531.* Квачка-та ся врьти и припка ту насамъ, ту на татѣкъ, да чюва пилцы-тѣ. *Ч. 8.* Сѣка квачка около свои-те пилета кваче. *Кл. 133.*

Квачж *м. дл.* клохчу (о голосѣ насѣдки): Сѣка квачка около свои-те пилета кваче. *Кл. 133.*

Квѣчерина *нар.* подъ вечеръ: Квѣчерина коня потковувамъ, На утрина конь сѣ обосуваъ. *М. 105.* Кунъ квѣчерина-та запотваъ, т. е. клаваеъ на вратите трева. *М. р. 523, (тоже что нѣдвечеръ).*

Квичж *м. дл.* вижду, пишу: „Ти“, казва попа, не квичи и не бий я... Прати Стана при мене. *З. 3.* **Квичѣне Квичѣне** *с. с.* визгъ, пискъ: Квичанѣ-то на глигѣния са чуваше изъ далечъ, като остро-то свиренѣ на разѣрены-тѣ вѣтрове. *Т. 375.* Ни една ношъ не ще оставишь отъ да не ѣчи твоята каша отъ квиченіе-то на тѣя двѣ кученца. *Х. I. 187.*